

haabede at kunne berige sig ved hans Arbejde. Og saa var det virkelig knap nok, at de værdigede ham en Genhilsen. Den „forhenværende Landmand“ begloede ham ganske ugenert med et Par smaa, hvidfrynsede Griseøjne uden at tage Hænderne af Bukselommerne, mens han hilste.

Per maalte ham i den Anledning med et sprudende Blik og sagde, henvendt til Ivan, der forestod Præsentationen:

„Jeg hørte ikke den Herres Navn.“

„Hr. Nørrehave,“ hviskede Ivan, der stod og trippede — ganske betuttet over Pers udæskende Holdning overfor disse Mænd, der skulde afgøre hans Værks Skæbne.

„Ja saa,“ sagde Per langsomt og blev ved at stirre paa den tykke Bonde, saa han tilsidst blev rød i Hovedet og vendte ham Ryggen med en haanlig Snøften, — men Hænderne var dog kommen op af Lommen og flyttet ind bag de brede Frakkeskøder.

Sagen var nu den, at disse Herrer alle var mere eller mindre betænkelige ved at have lovet deres Navn til et Foretagende, som de stadig ingen Tillid havde til, og som kun deres hidtil urokkede Tro paa Max Bernhardt overhovedet havde faaet dem til at indlade sig med. De fleste af dem var ikke langt fra at anse Per for en bevidst Plattenslager, der havde haft det enestaaende Held at stikke Max Bernhardt Blaar i Øjnene. I Virkeligheden spekulerede de bare paa at finde en fin Maade at trække sig ud af Sagen paa uden at gøre sig Max Bernhardt til Uven.

Nu kom denne og Vekselerer Herløv ind fra et Sideværelse. Man fik sig anbragt omkring det store Bord midt i Stuen, og der kom med nogen Vanskelighed en Forhandling i Gang. Til at begynde med drejede Samtalen sig mest om Ting, der stod i meget løs eller slet ingen Forbindelse med Pers Projekt. I Tilslutning til noget, man forud havde talt om, eller ganske uden Paaknytning fremkastedes der Spørgsmaal om helt andre Forretninger, hvori de forskellige Herrer var interesserede, eller der blev fortalt Børsnyheder og gengivet Gaderygter, ja den unge Hr. Sivertsen sad og underholdt sin Sideemand med en Anekdote, han havde hørt om en af Byens populære Skuespillerinder.

Max Bernhardt maatte et Par Gange banke i Bordet med en Lineal og anmode de Herrer om saa vidt muligt at holde sig til den foreliggende Sag.